

Phẩm 3: BỒ-TÁT ĐẲNG MỤC NÓI VỀ THÂN THÔNG BIẾN HÓA

Lại nữa, chư vị trong tộc họ của Đức Như Lai! Bồ-tát Đại sĩ hiện tam thiên đại thiên cõi nước số lượng như vi trần, mỗi mỗi vi trần cõi nước đều hiện ra thân tướng mình, nơi mỗi mỗi thân hiện ra ánh sáng chiếu khắp, ở nơi mỗi mỗi ánh sáng đó hiện ra nhiều loại màu sắc hình tượng, lại ở mỗi mỗi tướng ấy hiện ra có sự nêu bày thông suốt, mỗi mỗi sự nêu bày thông suốt đó hiện ra chúng sinh ở đấy có sự phân biệt đây kia. Bồ-tát thấy đều nhận biết về các cõi nước, rõ cõi nào thì nhiều tham dục, rõ cõi nào là thanh tịnh, thấu đạt trong việc ứng hiện nơi mọi cõi nước, biết cõi nào yên ổn, hiểu cõi nào an trụ, thông tỏ các cõi, nhất là biết các cõi thích hợp cho việc hành hóa của mình. Bồ-tát với bản nguyện như thế thì sẽ ứng hiện nơi cõi như thế và sẽ tùy theo cõi nước như vậy mà Bồ-tát ứng hiện khế hợp. Không dấy tưởng chấp về nơi chốn mình ứng hiện, cũng chẳng vì biết rõ cội nguồn của các pháp mà dấy ý tưởng hủy báng cõi đó.

Này chư vị trong tộc họ của Đức Như Lai! Ví như mặt trời lúc mới xuất hiện, ánh sáng trước tiên là chiếu xuống nơi bảy ngọn Bảo Sơn, từ đấy ánh sáng chiếu vòng quanh ngọn Tu-di và cũng ánh sáng đó đã lần lượt chiếu khắp các khoảng nơi bảy ngọn Bảo sơn kia. Về rực rỡ của ánh sáng mặt trời lan chuyển hết sức mau chóng như thể ánh vàng rờng lóe lên nơi núi cao. Ánh sáng mặt trời đó cứ dần dà tỏa chiếu và cái hình tướng rực rỡ kia cứ nối tiếp ngày này qua ngày khác. Và như mặt trời luôn chiếu, theo đó thì thứ lớp mọi vật thấy đều được soi sáng. Từ nơi cõi mặt trời ngự, ánh sáng được chiếu tỏa khắp mọi nơi chốn, chẳng hề có giới hạn mà cũng không có chỗ nào bị ngăn chận, cho nên chẳng có ý niệm về nơi chốn tỏa chiếu mà cũng không có chính nơi chốn chiếu ra.

Lại như ánh sáng của mặt trời ấy chẳng bám nơi núi mà cũng không lìa khỏi núi, chẳng ở tại hư không, cũng chẳng lìa hư không. Như thế đấy, chư vị trong tộc họ của Như Lai! Bồ-tát Đại sĩ đem trường hợp về ánh sáng kia ứng dụng cho người an trụ nơi cảnh giới đại Tam-muội, chỉ trong chốc lát, hoặc một ngày một đêm, nửa tháng, một tháng, hoặc một năm cho đến cả trăm năm, cả kiếp với bao biến động hưng suy, nổi tiếng hay không nổi tiếng, rộng hẹp tinh thô, cho đến nổi vui mừng vì có Phật ở đời cùng với chúng Bồ-tát. Lúc được gặp Phật ấy, tất cả mọi nơi chốn như đều hiện bày cõi Phật thanh tịnh, nơi chốn trú xứ, thấy mọi loại hạng, khắp vô số chúng với vô lượng nẻo sinh tử chẳng thể nghĩ bàn, thấy có khứ lai hoặc không thấy có khứ lai, cùng loại loại báu cho đến vô lượng các thứ bảo vật, đủ mọi thứ tội lỗi với từng ấy quả báo, tất cả đều trở nên thanh tịnh, cả người cùng với cõi nước, trụ xứ, luôn nhớ nghĩ về khắp các cõi, các nơi chốn có cõi nước, cho đến tận cùng các cõi của con người, thì Bồ-tát cũng thấy ứng hiện, đều thể hiện trọn vẹn sự có mặt của mình để du hóa, dẫn dạy.

Như thế đấy, chư vị trong tộc họ của Như Lai! Bồ-tát Đại sĩ đem sự an trụ pháp Tam-muội lớn lao đó, ở nơi mọi cõi không dấy “tưởng” về chốn dừng nghỉ, ở nơi các pháp cũng không lìa gốc của chúng, cũng chẳng đắm nơi các cõi, cũng không có chốn tưởng về ta người, Bồ-tát, chúng sinh. Không tưởng ở ngoài cõi, không tưởng là có cõi ấy hay không có cõi ấy, chẳng dấy tưởng về sự hủy hoại các cõi, cũng chẳng có nơi chốn bị hủy hoại. Cho nên, chư vị Bồ-tát Đại sĩ đó đối với các pháp chẳng nhất tưởng, chẳng phi tưởng, cũng không cầu pháp cũng chẳng hủy pháp, là vì nền tảng của pháp giới là không, chư vị đều đã thấu đạt diệu lý ấy.

M